

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **P. H.**, zast. JUDr. Radkem Forelem, advokátem se sídlem Masarykovo nám. 220, Napajedla, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2017, č. j. KUZL-14757/2017, sp. zn. KUSP-14757/2017/DOP/Od, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2018, č. j. 41 A 14/2017 - 22,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), zamítnuta jeho žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání proti rozhodnutí městského úřadu Otrokovice, odboru dopravně- správního, ze dne 10. 2. 2017, č. j. DOP/7181/2017/PLA, kterým byl stěžovatel uznán vinným z přestupku podle § 125 c) odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), a toto rozhodnutí potvrdil.

I. Vymezení věci

[2] Předmětem sporu je posouzení, zda stěžovatel svým jednáním naplnil znaky skutkové podstaty přestupku podle § 125 c) zákona o provozu na pozemních

komunikacích tím, že jako řidič osobního vozidla nerespektoval význam svislého dopravního značení č. B 32 (Jiný zákaz – Průjezd zakázán), když bez důvodu vjel do označeného úseku, na několik sekund zastavil a pak pokračoval v jízdě. Tím se měl vyhnout dopravně složité situaci (přílehlé světelné křižovatce), případně si zkrátit cestu.

[3] Krajský soud v napadeném rozsudku přisvědčil názoru žalovaného a konstatoval, že v přestupkovém řízení bylo prokázáno, že stěžovatel svojí nedbalostí porušil příslušná ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích. Z kamerového záznamu vyplývá, že na vozidle i po jeho zastavení dále svítila brzdová světla, z čehož lze dovodit, že stěžovatel neměl v úmyslu z vozidla vystoupit a jízdu přerušit. Tvzení týkající se důvodu, proč nešel nakoupit, byla v průběhu řízení rozporná. Pokud by k jízdě přes parkoviště postačoval pouze tvrzený úmysl nakupovat, od nějž by řidič v průběhu jízdy po parkovišti následně upustil, jednal by tak z důvodu vyhnutí se dopravně složité situaci na přílehlé světelné křižovatce každý řidič. Ze zjištěného skutkového stavu vyplynulo, že si stěžovatel chtěl průjezdem parkoviště zkrátit či zjednodušit cestu avšak spoléhal na to, že když jízdu na pár sekund přeruší, přestupku se nedopustí.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[5] Upozorňuje, že podle předchozí právní úpravy, účinné do 31. 12. 2015, postačovalo k dodržení dopravní značky B 32 Průjezd zakázán přerušení jízdy vozidla i na malý okamžik, podle právní úpravy účinné od 1. 1. 2016 již musí mít řidič vozidla prokazatelný důvod, proč do úseku označeného uvedenou značkou vjíždí. Krajský soud dovodil oprávnění policie takový prokazatelný důvod neuznat.

[6] Z právní úpravy vyplývá, že za prokazatelný důvod se nepovažuje objíždění složité dopravní situace a dále zkracování trasy. Pouze tyto dva taxativně uvedené důvody nelze považovat za prokazatelný účel. Všechny další důvody, pro které řidič do označeného úseku vjíždí, je třeba považovat za prokazatelné. Nesouhlasí s názorem krajského soudu, že tyto důvody mohou být přezkoumávány policií, která je oprávněna je neuznat. Byl-li by totiž takový i úmysl zákonodárce, zvolil by namísto taxativního výčtu výčet demonstrativní.

[7] Stěžovatel vjel do úseku označeného dopravní značkou B32 Zákaz průjezdu s úmyslem nakoupit v supermarketu LIDL, zastavil na parkovacím místě na cca 15 sekund, a poté, co si přečetl SMS od přítelkyně, že nakupovat nemá, názor změnil a parkoviště opustil. Není podstatné, zda měl v době čtení SMS zapnutý motor, či nikoliv. Podstatný je jeho prvotní úmysl, se kterým na parkoviště vjížděl a který nebyl žalovaným vyvrácen. Na jeho původním úmyslu nic nemění ani následné rozhodnutí od nákupu upustit.

[8] V projednávané věci nebylo prokázáno, že by stěžovatel neměl úmysl nakoupit v prodejně LIDL. Je na správním orgánu, aby v případě, kdy je v blízkosti komplikovaná křižovatka, prokázal, že stěžovatel na parkoviště vjel s prvotním úmyslem vyhnout se

pokračování

dopravně složité situaci. To, že stěžovatel změnil v průběhu jízdy svůj úmysl, nemůže bez dalšího vést k závěru, že se vyhýbal dopravně složité situaci.

[9] Výklad dopravního značení provedený správními orgány považuje za nesprávný, neboť policista ani správní orgán nejsou oprávněni přezkoumávat důvod, pro který řidič do označeného úseku vjíždí za předpokladu, že se nejedná o úmyslné objíždění složité dopravní situace nebo krácení trasy.

[10] Navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na názoru, že stěžovatel svým jednáním porušil dopravní značku B 32 (Jiný zákaz – Průjezd zakázán) z důvodů, které vyjádřil v odůvodnění svého rozhodnutí. Ztotožňuje se s hodnocením krajského soudu a navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[13] Z předloženého spisového materiálu zjistil NSS následující, pro posouzení věci podstatné, skutečnosti. Dne 6. 6. 2016 v 13:52 hodin bylo za pomoci Městského kamerového dohlížecího systému zjištěno podezření na spáchání přestupku v dopravě, spočívající v nerespektování dopravního značení Průjezd zakázán, řidičem vozidla RZ X. Z kamerového záznamu je zřejmé, že uvedené vozidlo projelo označeným úsekem okolo parkoviště supermarketu LIDL na ulici Okružní v Otrokovicích, na cca 15 sekund zastavilo na parkovacím místě v zadní části parkoviště a následně pokračovalo v jízdě na ulici Napajedelskou. Po zastavení vozidla hlídkou Městské policie Otrokovice bylo zjištěno, že řidičem je stěžovatel, který uvedl, že si není vědom toho, že přestupek spáchal, neboť v průběhu jízdy v úseku označeném shora uvedenou dopravní značkou jízdu přerušil z důvodu telefonování. Nesouhlasil s vyřízením věci v blokovém, a následně ani v příkazním řízení. Městský úřad Otrokovice, jako správní orgán prvního stupně, zahájil řízení o přestupku. Při ústním jednání konaném dne 10. 2. 2017 stěžovatel vypověděl, že neobjížděl dopravně složitou situaci, jak je mu kladeno za vinu, ale do označeného úseku vjel za účelem nákupu. Po zaparkování vozidla si přečetl SMS zprávu od přítelkyně, že nemá nakupovat, zapnul si pás a z parkovacího místa odjel.

[14] Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že stěžovatel přestupek spáchal a uložil mu podle § 11 odst. 1 písm. b), § 12 odst. 1, § 13 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a v souladu s §

125c odst. 5 písm. g) zákona o provozu na pozemních komunikacích sankci ve formě pokuty ve výši 1 600, Kč.

[15] V odvolání stěžovatel setrval na názoru, že přestupek nespáchal. Svým jednáním neporušil ani jeden z taxativně vymezených důvodů, pro které uvedená značka zakazuje označeným úsekem projet. Uvedl, že na parkoviště před prodejnou LIDL vjel, protože byl domluvený s manželkou, že půjdou společně nakupovat. Chtěl se s ní telefonicky domluvit, v kolik hodin se sejdou, ale protože z místa, kde zastavil, nemohl telefonovat, vyjel z parkoviště na ulici Napajedelskou. Poté byl zastaven hlídkou Městské policie.

[16] Žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Poukázal na rozpory ve stěžovatelských výpovědích, důvody, které stěžovatel tvrdil v odvolání, zhodnotil jako nevěrohodné.

[17] Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích se fyzická osoba *dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.* Podle § 4 písm. c) tohoto předpisu je při účasti na provozu na pozemních komunikacích *každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.* Dle přílohy 3 vyhlášky Ministerstva dopravy č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, označené jako „Zákazové značky“, je k dopravní značce B 32, vyobrazené jako zákazová značka s textem „Průjezd zakázán“, uvedeno, že *je-li na značce uveden nápis „PRŮJEZD ZAKÁZÁN“, nesmí řidič bez důvodu vjet do takto označeného úseku. Za takový důvod se nepovažuje objíždění dopravně složité situace nebo zkracování trasy.*

[18] Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, mají správní orgány postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tj. s požadavky na zákonnost jeho postupu. I bez návrhu musí zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu v řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost (§ 50 odst. 3 správního řádu). Správní orgány hodnotí podklady pro rozhodnutí, zejména důkazy, podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování upravuje § 51 a násl. správního řádu (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 As 44/2009 – 101, ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 – 35). NSS v usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, č. 3014/2014 Sb. NSS, mimo jiné konstatoval, že *„v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.“* Stav bez důvodných pochybností je možné vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 313/2016 – 30).

pokračování

[19] Obviněný z přestupku si může zvolit libovolnou taktiku pro hájení svých práv a uplatňovat nejrůznější argumenty. Může je uplatnit v různých fázích řízení (viz rozsudek NSS ze dne 21. 9. 2017, č. j. 5 As 33/2017 – 36). Přestože primárně tíží důkazní břemeno správní orgán, v případě, že je obviněným z přestupku zpochybněn jeho tvrzením některý z důkazů, je na obviněném, aby své tvrzení prokázal. Opačná situace, kdy by správní orgán musel prokazovat jakékoliv tvrzení předložené obviněným z přestupku, by popíral princip procesní ekonomie a vedl by v praxi k absurdním situacím (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 5. 2018, č. j. 3 As 11/2017 – 42, či ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 – 35). Správní orgány nemusí přijmout nereálné skutkové verze obviněných z přestupků, případně je mohou důvodně považovat za účelové. V již citovaném usnesení sp. zn. 5 As 126/2011 rozšířený senát konstatoval, že *„[t]vrdí-li obviněný určité skutečnosti, které jsou podle obecných zkušenostních pravidel krajně nepravděpodobné, nenabízí k nim žádný rozumný důkaz a ani správní orgán takový důkaz není s to opatřit, lze dospět na základě toho, jak se věci obvykle dějí, k závěru o nevěrohodnosti takových tvrzení.“*

[20] V projednávané věci vzaly správní orgány i krajský soud za prokázané, že stěžovatel neměl žádný věrohodný důvod, pro který by mohl do označeného úseku vjet. Nedovoleným průjezdem se měl vyhnout dopravně složité situaci, případně si zkrátit cestu.

[21] Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením ztotožňuje. Ve světle shora uvedené judikatury je třeba zdůraznit, že skutkový příběh předestřený stěžovatelem není věrohodný. V průběhu řízení (a ostatně i v samotné kasační stížnosti) totiž opakovaně ve své výpovědi měnil pro posouzení věci zcela zásadní skutečnosti, tj. důvody, pro které do označeného úseku vjel a po malé chvíli z něj odjel.

[22] Z kamerového záznamu je rovněž patrné, že stěžovatel po dobu přestávky v jízdě na parkovišti nevypnul motor, neboť na vozidle po celou dobu svítí brzdová světla. To svědčí o tom, že stěžovatel neměl v úmyslu jízdu přerušit, ale právě naopak, že měl v úmyslu v ní po krátkém okamžiku pokračovat.

[23] Stěžovateli nic nebránilo, aby v průběhu správního řízení předestřel správním orgánům, případně již hlídce Městské policie, reálnou, konstantně tvrzenou verzi skutkového děje, či předložil důkazy podporující jeho tvrzení, např. údajnou SMS zprávu od přítelkyně. Nic z toho však neučinil.

[24] Závěr správních orgánů že stěžovatel vjel na parkoviště u supermarketu LIDL, do úseku označeného svislou dopravní značkou B 32 (Jiný zákaz – Průjezd zakázán), tam na malou chvíli zastavil bez toho, aby vypnul motor vozidla, aniž by měl úmysl nakoupit v supermarketu, či na parkoviště vjel z jiného relevantního důvodu a následně téměř souvislou jízdou pokračoval dále na ulici Napajedelskou má oporu v provedeném dokazování. Tímto jednáním stěžovatel porušil příslušná ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích, neboť nerespektoval dopravní značení B 32 (Jiný zákaz – Průjezd zakázán).

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Z výše uvedených důvodů soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[26] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, byť měl ve věci plný úspěch, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2019

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu